

Asztali vendég

Azt mesélik, hogy az én családban minden étkezésnél odaül egy asztali vendég. Láthatatlan, de ott van. Van tányérja, pohara, evőeszköze. Néha megjelenik, rávetíti árnyékát az asztalra, és eltünteti az egyik jelenlévőt.

Az első, aki eltűnt, az apai nagyapám volt.

1977. május 20. reggelén Marcelina feltette a vízfóralót a lángra. Kihaszálva, hogy a víz még nem bugyogott, fogott egy portörölő kefért és elkezdte leporolni a porcelánokat. Egy emelettel feljebb a nagyapám belépett a zuhany alá, míg a folyosó végén, ahol az ajtók U-alakba rendeződtek, pihent az a három fia, aki még otthon lakott. Az apám már nem lakott velük, de minden New York és valami más célállomás közötti útján megállt, hogy elmenjen Neguriba, és a családjával töltsön néhány napot.

Amikor megszólalt a csengő, Marcelina messze volt a bejárattól. A porkefért épp egy kínai vázán húzta végig, amikor hallotta, hogy valaki felkiabál az utcáról: – Baleset történt, nyissák ki a kaput! Beszaladt a konyhába. Rápillantott a forralóra, amely épp elkezdett sípolni, kinyitotta a reteszt, anélkül hogy kinézett volna a kukucskálón. A küszöb másik oldalán négy kapucnis ápoló nyitotta szét a köpenyét, hogy megmutassa a gépfegyverét.

– Don Javier hol van? – kérdezte az egyik. Elővette a fegyverét és ráfogta a lányra, hogy vezesse el a nagyapámhoz. Két férfi és egy nő jött fel a lépcsőn. A negyedik lent maradt őrködni a ház bejáratánál, miközben turkált a papírok közt.

Az apám arra ébredt, hogy valami hideg súrolja a lábát. Kinyitotta a szemét és egy férfit látott, amint a fegyvere csövével emeli fel a lepedőjét. A szoba másik végében egy nő ismételte, hogy maradjon nyugton, senki nem fogja bántani. Aztán a fiatal nő lassan odament az ágyhoz, megragadta a csuklóit, és hozzábilincselte az ágy fejtámlájához. A nő és a férfi kimentek a szobából, otthagya apámat meztelen felsőtesttel, felfelé fordított fejjel.

Hárminc másodperc telt el, talán egy perc vagy még több. Végtelenül hosszúnak tűnő idő után a kapucnisok visszajöttek a szobába. De ezúttal nem egyedül jöttek. Két nagybátyám és a legfiatalabb nagynéném is velük volt.

A nagyapám még zuhanyozott, amikor hallotta, hogy valaki kiabál, és beavágja az ajtót. Elzárta a csapot, de mivel a zaj nem szűnt meg, maga köré tekert egy törölközőt és kidugta a fejét a folyosóra, hogy megnézzze, mi történik.

Egy lefedett arcú férfi beledugta a könyökét Marcelina szájába. A másik kezével megmarkolta a géppisztolyt és a nyitott ajtó felé célzott. A férfi bement a mosdóba és ráült a vécécsészére. Megragadta a lányt a szoknyájánál

fogva és térdre nyomta egy tócsa felett. Néhány centiméterrel arrébb a nagyapám próbálta rendbe hozni magát egy fegyver visszafényénél. Megfésülködött, bezselézte a haját, de az ujjai úgy remegtek, hogy nem tudta a fején a választékot egyenesre fésülni. Mikor készen volt, kiment a fürdőszobából, felkapott egy rózsafüzért, a szemüvegét, egy inhalátort és egy imakönyvet. Megkötötte a nyakkendőjét, és a gépfegyver csövével a hátában bement abba a szobába, amelyben a gyermekei voltak.

A négy testvér az ágyon várt rá összekötözött kezekkel, és nézték, amint egy nő Marcelina csuklóját fogta. A csöndben hallani lehetett a kanna szipolását.

Miután a szobalányt megbilincselte, a nő lement a konyhába. Rátette a kannát a pultra és elzárta a gázt. Ezalatt egy emelettel feljebb a társai éppen a túszokat igazgatták. Először az akarták, hogy az ágy két szélé felé húzódjanak, amíg nem maradt hely középen. Aztán lerángatták a nyakkendőt a nagyapámról és beültették középre.

A testesebbik férfi elővett egy fényképezőgépet egy fekete táskából, amely ott lógott a derekán, félrehúzta a símaszkot a szeme előtt, hogy belenézhesen a nézőkébe, de sem az apám, sem a nagybátyáim, sem pedig a nagyapám nem nézett rá. A maszkos csettintett egy párat az ujjával, hogy elkapja a tekintetüket, s amikor ez sikerült, háromszor megnyomta a gombot.

Az egyik dolog, amelyre nem derült fény az az, hogy hol vannak azok a fotók, amelyeket az emberrablók a családról csináltak, és az a három polaroid kép, melyeket Ybarráról készítettek, mikor elhagyták a házat.

„Hajlandó vagyok biztosítani mindenkit – jelentette ki az egyik fia –, hogy bizonyítékként nem kaptunk egyetlen egy képet sem az apámról. Nem tudjuk, mi lett ezekkel, és azt sem, hogy mi lett azzal a fotóval, amelyet a családról készítettek, mielőtt elvitték volna az apámat. Ezen rajta vagyunk mi, gyerekek, akik akkor velük éltünk, ott vagyunk egy csoportban, amint búcsúzkodunk indulás előtt”.

G. NAGY KINGA FORDÍTÁSA

